

להוציא את מצרים מישראל

בשבוע שעבר, בפרשת שמות, הכרנו את משה. גילינו מנהיג צנוע שלא ממהר לקבל את תפקיד מושיעם של ישראל. גם פרשת השבוע הנוכחית, וארא, פותחת בדו שיח בין הקב"ה למשה שיש בו משא ומתן על קבלת התפקיד: "וַיְדַבֵּר ה' אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: בֹּא דַבֵּר, אֶל-פְּרַעֲהַ מֶלֶךְ מִצְרָיִם; וְיִשְׁלַח אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, מִצְרָאִם." משה משיב: "וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה לִפְנֵי ה' לֵאמֹר: הֵן בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, לֹא-שָׁמְעוּ אֵלַי, וְאֵיךְ יִשְׁמְעוּ פְּרַעֲהַ?" רש"י מסביר על הפסוק הזה כי "זה אחד מעשרה קל וחומר שבתורה"; או במילים אחרות: אם הנגאלים אינם מקשיבים איך יקשיב מי שאמור לשחרר אותם? לכאורה יש פה הגיון, אולם יש גם לא מעט תמיהות על רש"י זה.

ראשית, הרי רק בפסוק הקודם נאמר: "וְלֹא שָׁמְעוּ, אֶל-מֹשֶׁה, מִקֵּצַר רוּחַ, וּמִעֲבֹדָה קָשָׁה". לבני ישראל יש סיבה אוביקטיבית מדוע הם אינם מסוגלים להקשיב, אך מדוע שפרעה היושב לו בארמונו ואינו עובד בפרך לא יקשיב? שאלה נוספת היא בנוגע לקשר שבין הציווי האלוקי לתשובתו של משה. הקב"ה מצווה את משה לדבר אל פרעה, אך הוא משיב לו: "הֵן בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, לֹא-שָׁמְעוּ אֵלַי". קיבלת משימה לדבר עם פרעה מה זה משנה מה חושבים בני ישראל? אנו למדים מכאן יסוד חשוב הקשור לחובה של האדם להיות בטוח באידיאולוגיה שהוא נושא או במוצר אותו הוא מבקש למכור. כשאדם רוצה "למכור" רק מהפה ולחוץ, מהר מאוד יתגלו להם הסדקים בטיועונים והשכנוע לא יצלח.

אנו שומעים חדשות לבקרים ביקורת נוקבת על מדיניותה של מדינת ישראל. תשובה לאותה ביקורת ניתן למצוא בנאומו המפורסם של דוד בן גוריון בפני וועדת החקירה של האו"ם שטענה כי הקמתה של מדינה יהודית בארץ ישראל כרוכה בגזל קרקעות מערביים. דוד בן גוריון השיב: "לפני כשלוש מאות שנה הפליגה לעולם החדש אוניה ושמה "מייפלואאר" (האוניה שהביאה מהגרים לאמריקה). הפלגה זו הפכה למאורע גדול בתולדות אנגליה ואמריקה. אבל תאב אני לדעת האם יש אנגלי אחד היודע בדיוק אימתי הפליגה אוניה זאת? כמה אמריקאים יודעים כמה אנשים היו באותה אוניה ומה היה טיבו של הלחם שאכלו בצאתם? והנה לפני יותר משלוש אלפים ושלוש מאות שנה, לפני הפלגת "מייפלואאר", יצאו היהודים ממצרים, וכל יהודי בעולם, ואף באמריקה וברוסיה הסובייטית, יודע בדיוק באיזה יום יצאו - בחמישה עשר בניסן. וכולם יודעים בדיוק איזה לחם אכלו בצאתם - מצות. ועד היום הזה אוכלים יהודים בכל העולם כולו מצה זו בחמישה עשר בניסן - באמריקה, ברוסיה ובארצות אחרות, ומספרים ביציאת מצרים ובצרות שבאו על היהודים מיום שיצאו לגולה. והם מסיימים בשני מאמרים השתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין, השתא הכא עבדי - לשנה הבאה בירושלים". דוד בן גוריון שכנע את חברי הוועדה שעם ישראל לאורך הדורות השתוקק להגיע לארץ ישראל ולהקים בה בית לעם היהודי. זהו הקושן על זכותנו הלגיטימית על ארצנו.

בפרשתנו ברור למשה שאין טעם לפנות לבית פרעה עם ניסים ואותות כל עוד עם ישראל לא משוכנע כי זהו הזמן לצאת ממצרים כעת או בכלל. לפני שמוצאים את ישראל ממצרים, צריך להוציא את מצרים מבני ישראל. רק אז אפשר ללכת לדבר עם פרעה.

כותב המאמר: ערן כהן,

סמנכ"ל ארגון רבני צהר

בארגון רבני צהר חברים למעלה מ-1,000 רבנים ואנשי חינוך, הפועלים בהתנדבות לקדם זהותה היהודית של מדינת ישראל, מתוך הידברות ושותפות. ארגון רבני צהר מבוסס על עקרונות של יושרה ונאמנות למדינה, תוך מחויבות להלכה ולמסורת היהודית.

**ארגון צהר מזמין אותך להיות שותף באיחוד החברה הישראלית
ובעיצוב דמותה היהודית של מדינת ישראל**

לתרומות ולתמיכה בפעילויות של צהר: 1800-071-414 | www.tzohar.org.il

חפשו אותנו ב-f

